

gaa den højtærede Justitsminister, hvis Højre svigtede ham nede i Køge? Men det gør Højre heller ikke, Justitsministeren er selv gammel Højremand, og at de finde hinanden dernede, det er kun naturligt. Hvorledes end disse Valgalliancer ville forme sig, saa tror jeg, at vi fra Socialdemokratiets Side kunne se derpaa med den største Sindsro. Vi kunne frejdigt tage Kampen op med alle Partier, vor Politik er af en saadan Beskaffenhed, at det er min Overbevisning, at den skal nok vinde frem og vinde Godkendelse ude blandt Vælgerne.

Sabroe: Jeg havde tænkt mig at ville begynde med nogle Bemærkninger til den højtærede Justitsminister, men da jeg ser, at han ikke er til Stede og gør Regning paa, at han kommer til Stede senere paa Mødet, skal jeg opsætte mine Bemærkninger til den højtærede Justitsminister og derimod henvende nogle Bemærkninger til det ærede Medlem for Ribe (Jens Busk). Jeg siger ham Tak for de Oplysninger, han har givet mig i Anledning af den Forespørgsel, jeg rettede til ham angaaende det Bahnsonske Laan. Som jeg forleden i en kort Bemærkning havde Lejlighed til at gøre gældende, tror jeg, at Generalmajor Bahnson egentlig er den uskyldigste i denne Sag, og jeg vil gerne gaa saa vidt at sige, at Bahnson sikkert rent personlig er en Hædersmand, men han har i denne Sag haft daarlige Raadgivere og endnu daarligere Venner, og det gælder ikke mindst, at den Mand, der var juridisk Raadgiver for Centralkomiteen, har raadet Bahnson usigelig slet ved at raade ham til at modtage et Laan af Centralkomiteens Midler mod Pant i en Ejendom, som han, efter hvad hans Venner paastode, meget gerne vilde bevare. Jeg forstaar meget vel, at en Mand i en truet økonomisk Situation søger om Hjælp, hvor han kan faa den, selv om denne Hjælp kommer til at flyde fra Kilder, som han personlig ikke kunde ønske. Men der er i hvert Fald det, der taler til Undskyldning i denne Sag for Generalmajor Bahnson, at den juridiske Raadgiver for Centralkomiteen erklærede sig villig til at skaffe ham disse Penge, og at Centralkomiteen var villig til at yde dette Laan i Thaarupgaard. At Driften af Thaarupgaard, efter at Laanet var stiftet, havde Karakter af Rovdrift, det skyldes jo, efter hvad der er oplyst fra Bahnsons Venners Side, at Bahnsons Forhold stadig bleve daarligere. Jeg skal ikke nærmere karakterisere denne Rovdrift, jeg har gjort

det tidligere, jeg siger blot, der var paa det Tidspunkt personlige Forhold, der kunde undskylde og i nogen Grad i hvert Fald overfor Bahnson personlig forsvare den Maade, hvorpaa Gaarden blev dreven. Men Centralkomiteen bærer ikke alene det moralske, men ogsaa det juridiske Ansvar for, at Gaarden blev omtrent fuldstændig afklædt. Centralkomiteen vilde ved et Tilsyn med denne Gaards Drift have kunnet bevare den i nogenlunde rentabel Tilstand; den vilde ved en grundig Kontrol have kunnet forhindre, at Gaarden var bleven bragt ned til et Minimum af Værdi sammenlignet med, hvad den tidligere havde været værd. Centralkomiteens Medlemmer, der jo alle ere rige Folk og alle ere Medlemmer af de ansete Mænds Fagforening, have imidlertid intet gjort og ikke bekymret sig det fjerneste om at bringe denne Sag ud af Verden paa en ordentlig, sømmelig og forsvarlig Maade. Naar der nu, siden dette Laan blev stiftet, er faldet saa mange stærke og anklagende Ord af til Højre, som jo har forsvaret dette Laan og Maaden, hvorpaa det er blevet afviklet og alle de Transaktioner, der ere foretagne med Thaarupgaard, og naar der er faldet stærke Anklager af til Centralkomiteens forskellige Medlemmer og endnu stærkere Ord mod Generaløjntant Bahnson, er det jo ikke de Mænds Skyld, som have rettet de Anklager, men de Mænd, som ikke have gjort noget for at retablere Forholdet. De bære Ansvaret derfor. Det var saaledes for knapt et Par Aar tilbage, at man fra Højres Side satte blandt andre mig paa Anklagebænken, og man satte det ærede Medlem for Ribe og Journalisterne ved de socialdemokratiske Blade og andre demokratiske Blade paa Anklagebænken. Det var os, der skulde anklages og havde begaaet en Forbrydelse.

Nu maa man sikkert indrømme, at uden den Kritik og Paatale, som da fandt Sted og senere har fundet Sted, vilde Invalidefonden i dette Øjeblik have været 88,000 Kr. fattigere. Det er meget rigtigt, hvad Højrebladet „Vort Land“ for 1½ Aar siden, tror jeg, det var, skrev, at det var en Skam for Højre, at det ikke havde sørget for at faa disse Penge betalte tilbage. Der var imidlertid paa det Tidspunkt ikke saa megen Skamfølelse hos den Del af Højrepartiets Medlemmer, at de betalte Pengene tilbage; der skulde virkelig bruges stærke Ord, og der skulde tales haarde Ord, inden det lykkedes at tilvejebringe det Beløb, som nu er indbetalt til Centralkomiteen. Invaliderne kunne jo trænge